

Forhaabninger om, at det skal kunne lykkes et lille neutralt Folk som vort, hvis vi gaar Krigen uskadt igennem, at gøre for vor Nation betydningsfulde Forretnings-erobringer i andre Lande, men til disses Fremme vil det sikkert i mange Tilfælde være nødvendigt at erhverve Grund i andre Lande. Det er maaske derfor ikke klogt af os lige i Øjeblikket at være iblandt dem, der gaar i Spidsen paa dette Omraade ved Forbud mod, at Udlændinge erhverver Grund i vort Land. Endvidere har Sagen en særlig Vanskelighed for os derved, at der jo nu er Udlændinge, der ejer Jord i Danmark, tilmed besidder Jord under de særligt beskyttede Former som Len og Fideikommisgodser, og dette Spørgsmaal maatte vel tages op sammen med en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg tror derfor, det er rimeligst, at vi indtil videre her fastholder det liberale Standpunkt, som vi hidtil har opretholdt. Lad os saa se, hvordan Udviklingen af Forholdet mellem Nationerne bliver efter Krigen.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) omtalte i meget stærke Udtryk Drabet af den Kronhjort, som var svømmet til Hveen og tilbage. Jeg maa sige, at ogsaa jeg synes, det er beklageligt, at Danske ikke kunde vise samme Hensyntagen til dette Dyr, som Svenske viste, da det aflagde sit Besøg paa Hveen. Men paa den anden Side, at fordømme dette, at man har skudt en Hjort, i saa voldsomme Udtryk, som det ærede Medlem brugte, synes mig dog virkelig er at skyde noget over Maalet. Hvilke Ulykker gaar Mennesker ikke igennem i disse Tider! Og samtidig med, at det ærede Medlem stod her og talte om denne Hjort, var Beretningen kommet ud om den Familie, i hvilken et 9-Aars Barn er død af Sult, og hvis Medlemmer alle var sunket ned i den dybeste Elendighed. Saa længe der er saa meget at gøre for Menneskene, behøver vi vel ikke derfor at glemme at gøre noget for Dyrene, men det forekommer mig dog at være mere end rimeligt at angribe paa en saa voldsom Maade de Mænd, som har skudt denne Hjort.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (R. Rasmussen) spurgte mig, om det ikke var muligt at træffe nogle Bestemmelser vedrørende Fædrenes Pligt til under de nuværende Dyrtilsforhold at yde forøget Bidrag til deres uægte Børn. Jeg skal i den Anledning oplyse, at i Henhold til Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 8 fastsættes for 5 Aar ad Gangen Normalbidraget. Det er senest fastsat den 1. Juli 1913 og gælder

altsaa til den 30. Juni 1918, og heri kan der ikke ske nogen Forandring uden ved Lov. Det er naturligvis muligt, at man kan gaa til en Lovforanstaltning i denne Henseende.

Det ærede Medlem hævdede endvidere, at han stærkt maatte ønske, at Klausulbrud blev betragtet som en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at derfor den, der ved Dom var fundet skyldig deri, blev berøvet sin Valgret o. s. v. Denne Udtalelse glædede mig overordentlig meget, idet det er mig et Vidnesbyrd om, at jeg ikke har taget fejl, da jeg som Justitsminister har truffet den Afgørelse, at et Klausulbrud er en i den offentlige Mening vanærende Handling. For nogen Tid siden blev en Overretssagfører her i Byen dømt for Klausulbrud, og Justitsministeriet har derefter tilskrevet ham og begæret hans Bestalling som Sagfører indsendt til Justitsministeriet som forbrudt, fordi han ved sit Klausulbrud havde gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Dette er til syvende og sidst en Domstolssag, og det er højst sandsynligt, at denne Sagfører ikke godvillig efterkommer Anmodningen om at indsende sin Bestalling. Han har ikke svaret og er blevet rykket, men videre er vi ikke kommet i denne Sag. Men Justitsministeriet har her taget sit Standpunkt, og naar Sagen, hvad der altsaa er sandsynligt, endeligt skal afgøres ved Domstolene, er den Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Skanderborg, et vægtigt Vidnesbyrd om, at Justitsministeriet har Ret i sin Opfattelse og derfor forhaabentlig ogsaa til syvende og sidst vil faa det ved Højesteret.

Jeg har hermed besvaret de Høvdelser, som er rettede til mig, jeg tror uden Vidtløftighed, men forhaabentlig fyldestgørende.

Finansministeren (Brandes): Under de Forhandlinger, som nu er førte i adskillige Dage og Aftener, og som alle har været fulgt med den livligste og mest spændte Opmærksomhed af alle Folketingets Medlemmer, er der ikke faldet mange Ord om vor finansielle Stilling, ikke heller om Finanslovforslagets Forhold til Statens Udgifter og Indtægter. Jeg forstaaer godt dette, og jeg antager, at der er to Grunde dertil. Den ene er den, at hvis man skal behandle vor finansielle Stilling, vil Tiden mane til Sparsommelighed og Finanslovforslaget ogsaa mane til Sparsommelighed, og da Medlemmerne ingenlunde har været